

νον, κἄτι τι ἐφήμερον, παροδικόν, τὸ ὁποῖον ἐξαφανίζεται ἡμέρα τῆ ἡμέρα, μῆνα κατὰ μῆνα, ἕως ὅτου ἐξαλειφθῆ τέλος καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς μνήμης, τὰ ἐργόχειρα πολλάκις διαφεύγουσι τὸν σκληρὸν τοῦτον νόμον. Ταῦτα ὑπάρχουσι, εἶνε πραγματικά, ψηλαφητά, φκίνονται, δίδονται, διατίθενται, μεταβαίνουσι δὲ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ὁμιλοῦσι περὶ ἡμῶν εἰς τοὺς ἐγγόνους. Τὰ τέκνα καὶ ἔγγονα τοῦ ἀδελφοῦ σου θὰ καθήσωσιν ἐπὶ τοῦ κλιντήρος, ὃν τῷ ἐδώρησε, καὶ θὰ λέγωσιν εἰς αὐτὰ «τοῦτο ἐξετελέσθη ὑπὸ τῆς γραίας θείας σας».

— Ἄχ! τί διασκεδαστικόν!

— Πρόσθεε ὅτι θὰ εἶνε τότε ἔτι ὠρσιότερον ἢ σήμερον. Ὁ χρόνος, ἀποσθαιῶν ὀλίγον τὰ χρώματα θέλει τὰ καταστήσει ἁρμονικώτερα, θὰ ἐπιρρίψη δὲ ἐπ' αὐτοῦ μελαγχολικόν τι, ὡς πᾶν τὸ παρελθόν!

— Ἐλα, μὴ μὲ συγκινηθῆς.

— Ἄς ἀλλάξωμεν κόσμον καὶ τάξιν, ἀφίνοντες τὰς πλουσίας γυναϊκάς. Ἐνθυμεῖσαι εἰς τὴν ἐξοχήν, πλησίον τῆς οικείας μας κόρην χωρικὴν, Βικτωρίαν τὸ ὄνομα;

— Βέβαια τὴν ἐνθυμοῦμαι· τί καλὴ, τακτικὴ καὶ καθαρὰ ἦτο! Ποσάκις τὴν ἀνοιξεν, ὅταν ἐξηρχόμην τὴν πρωτὴν νὰ περιπατήσω εἰς τοὺς ἀγρούς, τὴν συνήντων βόσκουσεν τὰς ἀγέλαδας τῆς!

— Ναί, ἔκαμνε τοῦτο μέχρι τῆς ἐνάτης, ἀλλὰ μετὰ τὴν ὥραν ταύτην ὅταν ἐπέστρεφε, τί ἔκαμνε;

— Τὴν ἔβλεπα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐργαζομένην καὶ ὁμιλοῦσαν ἐνῷ ἔκυπτε ἐπὶ τοῦ ἐργοχειροῦ τῆς.

— Τί ἐργοχειροῦ; ἐπιδιορθώσεις, ἀνακαινίσεις ὀθωνῶν κτλ.; βεβαίως, ἀλλὰ δὲν ἔκαμνε μόνον τοιαῦτα, εἰργάζετο καὶ διὰ μίαν βάρπριαν, καὶ διατί;

— Διατί; διὰ νὰ κερδίζη, λέγει γελῶσα ἡ μαθητριά μου.

— Νὰ κερδίση τί; τὴν νυμφικὴν κλίνην τῆς, τὰ ἐπιπλα τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου τῆς, ὥστε τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου εἰσερχομένη ἐν αὐτῷ, νὰ δυνηθῆ νὰ εἴπη, «ὅ,τι εὐρίσκεται ἐδῶ τὸ ἐκέρδισεν ἡ βελόνη μου.»

— Ποτὲ δὲν ἐσκέφθην τοῦτο.

— Καὶ ἡ γραῖα Ἐλισάβετ, ἣτις κατοικεῖ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου, πέραν τοῦ δάσου τῆς Ἀγίας... ἔχασε τὸν σύζυγόν τῆς, τὰ τέκνα τῆς ἀνεχώρησαν, εὐρίσκεται μόνη πτωχὴ καὶ ἡμίτυφος. Πῶς ἐλαφρύνει καὶ συντομεύει τὰς τοσοῦτον μακρὰς καὶ βαρεῖας ἡμέρας τῆς; προσευχομένη καὶ πλέκουσα: Ὁ θεὸς καὶ ἡ βελόνη τῆς, ἰδοὺ οἱ δύο τῆς παρήγοροι. Βλέπεις ὅτι, τὸ μικρὸν χαλύβδινον στέλεχος, τὸ λεπτόν, εὐθραστον καὶ εὐτελές, διήνυσεν τοὺς αἰῶνας ἐν τῇ

χειρὶ τῶν γυναϊκῶν, ὡς ὁ πιστὸς τῶν συντροφος, συμμορφούμενον μὲ ὅλας τὰς ἡλικίας, προσαρμοζόμενον εἰς ὅλας τὰς καταστάσεις, καὶ τέλος ἀντιπροσωπεῖον ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἱερώτερον καὶ καλλίτερον, μετὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ἐργασίαν! Ὡστε σοὶ κάμνω τὴν πρότασιν, νὰ σχηματίσωμεν οἱ δύο μας, ἐὰν θέλῃς, σύνοδον, ὅπως κανονίσωμεν καὶ προσθέσωμεν εἰς τὸ ἑορτολόγιον μίαν ἔτι ἁγίαν.

— Καὶ ποίαν;

— Τὴν Ἀγίαν Βελόνην!

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΣΚΙΑΔΑΡΕΗ.

Η ΑΠΡΟΣΕΞΙΑ

Οὐδεὶς βεβαίως ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἐφαντάσθη ποτέ, ὅτι ἡ ἀπροσεξία δύναται νὰ συγκαταλεχθῆ μετὰ τῶν ἀσθενειῶν, διότι ὑπάρχουσι μὲν στιγμαί, καθ' ἃς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀπρόσεκτος, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀπροσεξία σπανίως κατατᾶ μέχρι τοῦ βαθμοῦ ἐκείνου τῆς ἀφρημαδίας, ὅθεν παρεκινήθη ὁ ἐξ Ἀμστελοδάμου κύρ. Γκού νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἔλλειψιν προσοχῆς ὡς ἀσθένειαν καὶ μάλιστα ἀσθένειαν δυσίατον.

Ἐπάρχουσι πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀπρόσεκτοι χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν. Τοὺς ἐρωτῶμεν π. χ. περὶ τῆς υἰείας των καὶ μᾶς ἀποκρίνονται μίαν στιγμὴν ἀργότερον — Ναί, περιμένω τὴν γυναϊκά μου! Τοιοῦτοι ἀπρόσεκτοι ἄνθρωποι εἶνε ὅσοι δὲν ἠμποροῦν μὲ ὅλας τῶν τὰς δυνάμεις οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ συγκεντρώσωσι τὴν προσοχὴν των ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀντικειμένου, τοῦτο δὲ συμβαίνει πολλάκις, διότι, ὡς παρετηρήθη, ἀσχολοῦνται μὲ τὴν μύτην των. Ἡ μύτη των εἶνε ἔνοχος καὶ αὐτὴ τοὺς κάμνει ἀπρόσεκτους καὶ ἀφρημένους.

Τὸ ὄργανον τοῦτο τῆς ὀσφρήσεως, ὡς φαίνεται, θὰ ἐπασχολήσῃ πολὺ ἀκόμη τὰ πνεύματα τῶν φυσιολόγων καὶ παθολόγων· πολλοὶ τὴν κατηγοροῦν, καὶ δικαίως ὅτι αὐτὴ δίδει ἀφορμὴν νὰ γεννηθῆ τὸ ἄσθμα καὶ τινες ἄλλαι νευρικαὶ δυσπνοιαι. Πᾶσα ἔμφραξις τῆς μύτης προκαλεῖ συχνάκις φυσιολογικὰ φαινόμενα, δὲν εἶνε δὲ ἄπορον ἂν ἔχη καὶ ψυχολογικὰς συνεπειάς, οἷας παραδέχεται ὁ κ. Γκού. Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του περὶ τῆς ἀπροσεξίας ὁ ἐξ Ἀμστελοδάμου σοφὸς παραθέτει καὶ παραδείματα τινα, οἷον τὸ ἐξῆς: παῖς τις ἀνέπνεε διὰ τῆς ρινός του μετὰ μεγάλης δυσκολίας καὶ συγχρόνως ἦτο πάντῃ ἀνικανὸς νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του ἀφ' ἐνός οἰουδήποτε ἀντικειμέ-

νου. Ὁ κ. Γουὶ ἀφήρεσε τοὺς ἐν τῇ μύτῃ του εὐρισκομένους ἀδενοειδεῖς καὶ τὴν δίοδον ἀποφράττοντας ὄγκους καὶ ἡ ἀπροσεξία ἐθεραπεύθη.

Μετὰ τὴν ἐγχείρισιν ἔμαθε τὸ παιδίον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν τὸ ἀλφάβητον, ἐν ᾧ πρότερον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ πλεόν τῶν τριῶν πρώτων γραμμάτων. Ἐτερος ἀσθενὴς εἰκοσαετῆς νεανίας, ἀπὸ ὀκτῶ ἐτῶν ἐξαλιζέτο κατὰ τὴν ἐργασίαν καὶ ἐβόμβουν τὰ ᾠτά του δεινῶς, ἀφ' οὗ ὅμως ὑπέστη καὶ αὐτὸς παρομοίαν ἐγχείρισιν, ἐργάζεται τῶρα ἀνενοχλήτως. Φοιτητὴς τις εἶχεν ἐπίσης τὴν μύτην του πεφραγμένην καὶ δὲν ἠδύνατο οὔτε κὰν μίαν μόνον ᾠραν κατὰ συνέχειαν νὰ μελετήσῃ, ἐθεραπεύθη ὅμως ἅμα ὡς ἀφῆρηθ' ἡ ἀποφράσσειν τὴν εἴσοδον τοῦ ἀέρος ἐξὸ γόκωμα. Ἐκ τούτων ὅλων δυνάμεθα ἐπὶ τέλους νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιστήσωμεν εἰς οἰονδήποτε πρᾶγμα διαρκῶς τὴν προσοχήν μας, ὅταν συρῶμεθα ἀπὸ τὴν μύτην καὶ ἔχωμεν τὸν νοῦν μας πάντοτε εἰς αὐτὴν προσηλωμένον.

Ἐὰν κατὰ βάθος ἐξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα δυσκόλως θὰ δυνηθῶμεν νὰ εὐρωμεν ψυχολογικὴν τινὰ τοῦ φαινομένου ἐξηγήσιν, ἐπειδὴ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα εἶδη ἀπροσεξίας, οὕτως εἰπεῖν περιωρισμένης. Οὕτω π. χ. ὁ δεῖνα προσέχει μὲν εἰς πᾶν ὅ, τι συμβαίνει γύρω του, ἀλλὰ τὰ χάνει ἅμα ὡς ἀρχίζομεν νὰ τῷ ἠμιλῶμεν περὶ γεωγραφίας, ἢ τὰδε λητμονοῖ ἀμέτως τὰ πάντα ἐκτὸς γεωμετρίας καὶ τῶν ἀξιομάτων της. Ἐκαστος ἔχει τρόπον τινὰ τὰς ἰδιοτροπίας του καὶ πρὸς ταύτας παραλλήλως βαίνει καὶ ὁ βαθμὸς τῆς ἀπροσεξίας του. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ἐξαφανίζονται ὅλαι αὗται αἱ ἰδιοτροπίαι, ἅμα ὡς περιποιηθῶμεν τὴν μύτην μας, ἢ γεωγραφία καὶ ἢ γεωμετρία γίνονται διὰ τὸν πάσχοντα ἄξια τῆς αὐτῆς προσοχῆς, ὡς καὶ αἱ ἄλλαι ἀνθρώπιναι γνώσεις.

Ἐξ ὅλων τούτων ἐξάγομεν τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀπροσεξία εἶνε διατάραξις τῆς ψυχολογικῆς τάξεως, προερχομένη ἐξ ἀνωμαλιῶν τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, αἱ ὁποῖαι ἐμποδίζουν τὴν ροὴν τοῦ αἵματος εἰς ἐκεῖνας τὰς χώρας τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπου ὑπάρχουν τὰ κέντρα τῶν ἰδιοφυῶν νοητικῶν δυνάμεων τοῦ ἀτόμου. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει μὴ λητμονῶμεν, ὅταν ἤμεθα ἀπρόσεκτοι, νὰ ζητῶμεν τὴν αἰτίαν εἰς τὴν μύτην μας, τὴν ὁποίαν, οἰκοθεν ἐννοεῖται, δὲν πρέπει ν' ἀφίνωμεν ἀπεριποίητον.

Δρ. Φς.

Ἡ καρδιά δέον νὰ προπορεύεται τοῦ πνεύματος καὶ ἡ πράξις νὰ προηγείται τῆς ἀληθείας

ΠΑΝΑΡΧΑΙΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ ΘΡΟΝΟΣ

Εἰς τὸ βρετανικὸν Μουσεῖον ἐδωρήθη ἐσχάτως τὸ ἀρχαιότερον ἐκ ξύλου ἀντικείμενον, ὁ θρόνος αἰγυπτίας τινὸς ἡγεμονίδος, βασιλευσάσης περὶ τὸ 1600 π. Χ. Παρόμοιοι θρόνοι καὶ ἔδραι τῆς παλαιᾶς Αἰγύπτου εὐρίσκονται εἰς διάφορα εὐρωπαϊκὰ μουσεῖα, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶνε τόσοσ κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, οὐδὲ φέρει ὅλα τὰ ἐμβλήματα τῆς ἀρχαίας αἰγυπτιακῆς δυναστείας, καθιστῶντα τὴν προέλευσιν του ἀνεπίδεκτον ἀμφιβολίας. Ὁ θρόνος οὗτος φυσικῶς εἶνε πολὺ βεβλαμμένος, ἢ ἔδρα καὶ τὸ ἔρεισμά του ἐξηφανίσθησαν, τὰ λοιπὰ μέρη του ὅμως εἶνε λαμπρότατα. Τὸ ξύλον εἶνε σκληρὸν καὶ βαρὺ, βαθύχρουν· οἱ τέσσαρες πόδες ἔχουν σχῆμα χηλῶν τετραπόδου, ἴσως τοῦ Ἄπιος, τοῦ ἱεροῦ τῶν Αἰγυπτίων ζώου, τὰ πλάγια δὲ φέρουν δύο χρυσοῦς βασιλίσκους, ὧν αἱ οὐραὶ φθάνουν ἐλικοειδῶς μέχρι τῶν χηλῶν. Περιεργίας ἄξια εἶνε καὶ τὰ ἔρεισματα τῶν βραχιόνων, ὁμοίως ἐκ στερεοῦ ξύλου κατεσκευασμένα καὶ ἀποτελούμενα ἐκ δύο ὀρθογωνίων σκελῶν, ὧν τὸ μὲν κάθετον στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἔρεισματος τῆς ῥάχεως, τὸ δὲ ὀριζόντιον ἦτο ὠρισμένον διὰ τοὺς βραχιόνας τοῦ καθημένου. Οἱ ἥλοι, οἱ τὰ διάφορα τμήματα συνδέοντες, ἔχουσι στρογγύλας χρυσοῦς κεφαλὰς καὶ οὐδόλως διαφέρουν ἀπὸ τοὺς ὀρειχαλκίνοους, τοὺς ὁποίους βλέπομεν εἰς τὰ σημερινὰ ἐκ δερματος ἐπιπλα.

Ὁ χρυσοῦς καὶ ὁ ἀργυρος εἶνε καθαρώτατοι, οὐδὲν δὲ ἔχουσιν ξένης ἀναμιξεως καὶ εἶνε ἐσφορηλατημένοι εἰς τὸ ἀναγκαῖον πάχος.

Ἄλλὰ θὰ εἴπῃ τις ἴσως, πῶς ἀπεδείχθη ὅτι ὁ θρόνος οὗτος πράγματι ἀνήκει εἰς τὴν αἰγυπτίαν ταύτην Βασιλίδα, τὴν Χαίτσεισῶ; Τοῦτο ἀπεδείχθη ἐξ ἐπιγραφῆς ἐπὶ τεμαχίου ξύλου εὐρεθέντος κάτωθεν τοῦ θρόνου καὶ φέροντος τὸ βασιλικὸν καὶ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς Χαίτσεισῶς. Καὶ τὸ ξύλον τοῦτο εἶνε σκληρότατον καὶ πυκνότατον καὶ βαθύχρουν. Εὐρέθησαν πρὸς τούτοις ἐγγὺς τοῦ θρόνου καὶ δύο μικραὶ γυναικεῖαι μορφαὶ ἐκ ξύλου, μετ' ἀπαρμιλλοῦ τέχνης τετορνευμέναι, αἵτινες ἐν κατατομῇ ὁμοιάζουσι πάρα πολὺ πρὸς τὴν καθημένην εἰκόνα τῆς Χαίτσεισῶς ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Βερολίνου. Τὰ γυναικεῖα ταῦτα πρόσωπα ἔχουσιν ἀνατολικούς χαρακτήρας, πυκνὰς ὄφρυς καὶ χεῖλη σφριγῶντα, χωρὶς ἀμφιβολίας δὲ παριστῶσι τὴν ὀνομαστὴν ταύτην ἡγεμονίδα τῆς ἀρχαίας ἱστορίας.

Ἦκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Θωμῆ τοῦ Β'.